

dins de la zona de conservació de la F- llatina),² i la palatalització, que absorbeix fins les paraules d'introducció més recent.

Un capítol dedicat a l'entonació té quelcom de novetat en treballs d'aquesta índole, però hauria de considerar-se indispensable en qualsevol estudi de dialectologia, tota vegada que l'entonació és l'element lingüístic més conservador i que denuncia amb més facilitat l'origen dialectal d'un subjecte. Naturalment acompanyen l'exposició una sèrie de línies tonals que s'interpreten en el text, i que fan veure que l'entonació del bable és riquíssima de matisos, i molt més modulada que la castellana. És aquest un camí ja fressat per l'autora en alguna altra ocasió, amb plausible resultat.³

El cos més important d'aquest treball és el vocabulari (pàgs. 69-372), d'una riquesa extraordinària, i que ha estat recollit amb molta cura, com pot comprovar-se per la fixació de les definicions. Hi manquen, però, dos factors ben importants: en primer lloc, un ús regular de transcripció fonètica, perquè, encara que l'autora ha establert una ortografia *fonètica* que és, d'altra banda, la més lògica,⁴ moltes vegades el lector dubta i desitjaria una exposició més concreta. En segon lloc, creiem que hauria valgut la pena de donar sistemàticament referències a altres treballs dialectals, que permetrien, ja sia per analogia, ja sia per contrast, de situar el *bable* de Cabranes entre els parlars asturians en general.⁵

Malgrat aquestes petites reserves, no vacillem a afirmar que l'estudi del parlar de Cabranes és una de les millors contribucions a la dialectologia asturiana.

A.-M. B. i M.

Vocabulario del alto-aragonés (De Alquézar y pueblos próximos), por PEDRO ARNAL CAVERO. Madrid, Instituto Antonio de Nebrija (CSIC), 1944. 32 pàgs. («Biblioteca de Tradiciones Populares».)

Aquest petit Vocabulari no té la pretensió d'ésser considerat un treball d'erudició. No conté un pròleg que orienti el lector, no explica quin criteri s'ha seguit per a la fixació de l'ortografia, no hi ha bibliografia ni cites de treballs lingüístics o lexicogràfics (si no és algunes referències al diccionari de Borao). Tampoc no esgota el vocabulari de l'Alt Aragó. Malgrat tot, és una aportació molt útil perquè implica una localització geogràfica (comarca d'Alquézar) de termes l'extensió dels quals pot convenir un dia de determinar. Ultra això, ajuda a precisar definicions de mots dialectals, perquè dóna ben

2. Vegeu, sobre aquest punt, el treball de L. RODRÍGUEZ CASTELLANO, *La aspiración de la «h» en el oriente de Asturias* (Oviedo 1946), 18-19.

3. Vegeu, per exemple, M.^a JOSEFA CANELLADA, *Notas de entonación extremeña*, RFE, XXV (1941), 79-91.

4. Observem, però, que enlloc no s'explica quin criteri ha estat seguit per a usar una ortografia determinada, ni hi ha cap taula d'equivalències entre signes i fonemes.

5. És, en aquest camp, omissió greu la manca de bibliografia: no hi ha cap indicació, ni tan sols de treballs sobre asturià, i els que hom cita en el vocabulari apareixen senyalats amb una inicial majúscula, que potser no serà molt clara per a tothom. Així mateix s'hauria hagut d'indicar, per clau, els textos antics que de vegades son adduïts.

sovint locucions i exemples en els quals apareixen les paraules del lèxic. Per tot això, és una obra que hem d'acceptar ben de grat, i ben convenient seria que cada comarca posseís un vocabulari anàleg, amb la qual cosa els treballs de síntesi quedarien simplificats, i, a més, més ben fonamentats.

A.-M. B. i M.

SANTIAGO ALONSO GARROTE : *El dialecto vulgar leonés hablado en Maragateria y tierra de Astorga*. Notas gramaticales y vocabulario. Segunda edición revisada y considerablemente aumentada. Madrid, Instituto Antonio de Nebrija (CSIC), 1947. 352 pàgs. («Biblioteca de Dialectología y Tradiciones Populares».)

La monografia que el Sr. Alonso Garrote dedicà a un dels parlars pertanyents a l'extens i matisat domini dialectal lleonès fou publicada l'any 1909. Tenia el caràcter de materials aportats per un coneixedor expert i documentat, però quelcom allunyat del *to* que sols proporciona una formació professional. Amb tot, el seu llibre fou utilitzat constantment pels dialectòlegs, que hi veien un important recull d'elements lingüístics lleonesos, fins al punt que, esgotada de fa temps la primera edició, l'Instituto Antonio de Nebrija l'ha acollit, amb molt bon encert, en el nombre de les seves publicacions. Aquesta segona edició, especialment el vocabulari, ha estat molt augmentada.

A.-M. B. i M.

ANTONIO LLORENTE MALDONADO DE GUEVARA : *Estudio sobre el habla de la Ribera*. (Comarca salmantina ribereña del Duero.) Salamanca, Colegio trilingüe de la Universidad (CSIC), 1947. 252 pàgs. + 3 mapes. («Tesis y Estudios Salmantinos», V.)

Aquest treball ens presenta una estructura que, com a tal, supera la de la major part de les aportacions monogràfiques al conjunt de la dialectologia peninsular moderna. Es divideix en tres parts : Introducció, Anàlisi lingüística i Vocabulari.

La Introducció és un estudi complet dels factors històrico-geogràfics que determinen el dialecte, literatura dialectal, mètode seguit per a recollir els materials, pla d'exposició de l'obra, bibliografia, etc.

La segona part és la més important de l'obra (pàgs. 59-224). Consta dels següents capítols : 1) fonètica descriptiva o pronunciació ; 2) fonètica històrica ; 3) morfologia ; 4) sintaxi ; 5) lexicografia i semàntica, i 6) resums. Aquesta estructura ens sembla molt encertada, perquè tracta de la mateixa manera els elements lingüístics que integren un parlar determinat. El propi Vocabulari (que en altres treballs constitueix un nucli fonamental) no solament no perd res d'ésser considerat en un capítol de l'anàlisi lingüística, sinó que pot ésser molt més treballat ; en efecte, el Sr. Llorente, en el capítol de lexicografia i semàntica, pot detallar i classificar segons diferents criteris la riquesa lèxica de la comarca *riberana*, mentre que aquèsts matisos passarien desapercebuts